

NLF 2022/1887

Niet afgeven informatiebeschikking verhindert opstarten fiscale strafzaak niet (1)

Rechtbank Zeeland-West-Brabant 8 september 2022, 83-080194-21,
ECLI:NL:RBZWB:2022:5190

SAMENVATTING

In deze strafzaak is aan X, kort en feitelijk weergegeven, verzocht om voor 6 maart 2020 informatie te verstrekken over zijn buitenlandse vermogen. X heeft aan dit verzoek opzettelijk niet voldaan, terwijl hij daartoe wel verplicht was. Daarna is het Openbaar Ministerie (OM) een strafzaak tegen hem begonnen.

Ter verdediging voert X aan dat de Inspecteur eerst een informatiebeschikking dient af te geven aan een belastingplichtige die geen informatie verstrekt, alvorens het OM tot strafrechtelijke vervolging kan overgaan. In de tweede plaats dient het OM volgens X niet-ontvankelijk te worden verklaard, omdat de strafrechtelijke vervolging prematuur en willekeurig is. Bij de handelwijze van het OM zijn doelbewust de belangen van X aan zijn recht op de beschermende functie van artikel 52a AWR tekortgedaan, waardoor sprake is van een schending van de beginselen van een goede procesorde en in het bijzonder het beginsel van een redelijke en billijke belangenafweging.

De strafkamer van Rechtbank Zeeland-West-Brabant geeft X geen gelijk. Uit jurisprudentie van de Hoge Raad volgt dat niet-ontvankelijkverklaring van het OM in de vervolging slechts in uitzonderlijke gevallen aan de orde is. Daarvoor is alleen plaats in geval het vormverzuim daarin bestaat dat met de opsporing of vervolging belaste ambtenaren ernstig inbreuk hebben gemaakt op beginselen van een behoorlijke procesorde, waardoor doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van een verdachte aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak is tekortgedaan. Daarvan is in casu geen sprake. Ook een beroep op het vertrouwensbeginsel is niet aan de orde. Er is geen sprake van geldend beleid dat altijd eerst een informatiebeschikking dient te worden afgegeven aan niet-meewerkende belastingplichtigen, alvorens een strafzaak kan worden gestart. Al met al acht de Rechtbank bewezen verklaard dat X opzettelijk een der feiten heeft begaan, omschreven in artikel 68, lid 1, onderdeel a en b, AWR, terwijl het feit ertoe strekt dat te weinig belasting wordt geheven. Hij wordt veroordeeld tot betaling van een geldboete van € 10.000.

In de soortgelijke zaak van dezelfde datum met nummer 83-185120-21 (ECLI:NL:RBZWB:2022:5188) wordt de verdachte veroordeeld tot een taakstraf van 60 uur.

In de soortgelijke zaak van dezelfde datum met nummer 83-185084-21 (ECLI:NL:RBZWB:2022:5189) wordt de verdachte vrijgesproken, omdat de Rechtbank niet kan vaststellen dat verdachte op de hoogte was van het verzoek van de Belastingdienst om inlichtingen te verstrekken en dat hij opzettelijk niet aan dat verzoek heeft voldaan.

NOOT

Deze noot heeft tevens betrekking op de soortgelijke uitspraken van dezelfde datum, die achterin deze editie in het overzicht Overige rechtspraak en actualiteiten zijn opgenomen (NLF 2022/1913 en NLF 2022/1914).

Zoals de samenvatting aangeeft, is dit één uitspraak uit een set van drie. Uitspraken van dezelfde dag, in dezelfde rechterlijke samenstelling, vervolgd door dezelfde officier van justitie. Zeer efficiënt. Deze uitspraak is het meest interessant, maar ook de andere twee bevatten elementen die tot commentaar leiden. Om deze reden wijd ik in deze noot ook woorden aan de andere twee uitspraken.

Voor de handhaving van belastingwetgeving is de Belastingdienst afhankelijk van informatie. Veel wordt vanzelf aangeleverd (aangifte, renseignering, internationale uitwisseling), soms moet erom worden gevraagd of wordt aanvullende informatie gevraagd. Het recht op deze informatie, of de 'informatieplicht' zoals de Rechtbank die noemt, is ruim geformuleerd weergegeven in (onder andere) artikel 47 AWR. Desgevraagd is eenieder gehouden alles wat van belang *kan* zijn te verstrekken.

De informatiebeschikking

Om onder andere rechtsbescherming te bieden tegen al te ongebreidelde informatieverzoeken van de Belastingdienst is een toetsing vooraf mogelijk gemaakt van de gehoudenheid aan te leveren, zodat niet naleving niet direct de daaraan verbonden gevolgen in het leven roept (omkering en verzwaring van de bewijslast). In deze uitspraak staat onder andere de vraag centraal of vervolging van niet naleving mogelijk is, zonder dat de vraagstelling vooraf toetsbaar is gemaakt naar aanleiding van een informatiebeschikking.

Hof Den Bosch heeft in een uitspraak van 12 juni 2018¹ het OM niet ontvankelijk verklaard in een zaak waar een informatiebeschikking was opgelegd en daartegen ook bezwaar was gemaakt. Het doorkruisen van die bezwaarmogelijkheid leverde détournement de pouvoir op, aldus het Hof. Het Hof citeert rijkelijk uit de wetsgeschiedenis:

'Met betrekking tot een strafvervolging hangende de bezwaar- en/of beroepsprocedure inzake een informatiebeschikking wijst het hof op bovenvermelde brief van de kamerleden Dezentjé Hamming-Bluemink en Tang, waarin is opgemerkt dat "(...) er onder de huidige regeling juist geen evenwicht is tussen belastingplichtige en fiscus. Als de belastingplichtige een discutabel verzoek om informatie van de fiscus naast zich neerlegt, riskeert hij strafvervolging (...)". Deze passage in de wetsgeschiedenis en hetgeen hiervoor is aangehaald uit de Memorie van Toelichting onder "2. De huidige situatie" kan redelijkerwijs niet anders worden uitgelegd dan dat de wetgever met de per 1 juli 2011 ingevoerde informatiebeschikking heeft willen voorkomen dat hangende de bezwaar- en/of beroepsprocedure inzake een informatiebeschikking strafvervolging wordt ingesteld ter zake van het niet overleggen van stukken en/of het verstrekken van inlichtingen waarop deze informatiebeschikking ziet.'

Volgens het Hof leidt de aanpassing van de wetgeving en de toevoeging van de schorsende werking van de informatiebeschikking tot de slotsom dat zolang de informatiebeschikking niet onherroepelijk is, er geen verplichting is om in geschil zijnde stukken en/of inlichtingen aan de Inspecteur te verstrekken.

---

¹ Hof Den Bosch 12 juni 2018, 20-003157-16, ECLI:NL:GHSHE:2018:2472, NLF 2018/1587, met noot van Barmentlo.

In de zaak waar deze noot op ziet, is echter geen informatiebeschikking afgegeven.

De informatieplicht

In deze zaak is, aldus de Rechtbank, niet gebleken dat doelbewust niet is gekozen voor de mogelijkheid om een informatiebeschikking op te leggen. De verdediging betoogt dat het afgeven van een informatiebeschikking op grond van (onder andere) het draaiboek van dit specifieke bankproject verplicht staat voorgeschreven. De Rechtbank oordeelt dat geen sprake is van 'recht' omdat dit uitvoeringsplan 'slechts' de interne werkwijze beschrijft, maar geen wettelijke verplichting voor de Inspecteur in het leven roept.

Kortom: we stellen een draaiboek op voor een specifiek project van de Belastingdienst, maar of de Inspecteur dat draaiboek vervolgens volgt in een dossier dat valt onder dat project, is aan de desbetreffende ambtenaar. Niet echt des Belastingdienst zou ik denken, maar bovendien te kort door de bocht. Op grond van dat draaiboek mag je een informatiebeschikking verwachten en gelet op de uitspraak van Hof Den Bosch mag je ervan uitgaan dat er totdat die beschikking onherroepelijk is geworden geen verplichting bestaat om de informatie aan te leveren. Overigens denk ik dat het draaiboek wel degelijk aangemerkt moet worden als beleid, maar kan je vervolgens van mening verschillen over het doel en de strekking van de betreffende passage en of dat daadwerkelijk een verplichting oplevert om die informatiebeschikking af te geven. Maar zelfs al zou de Rechtbank dan vervolgens van mening zijn dat het draaiboek geen verplichting tot afgifte van een informatiebeschikking bevat, dan wil dat nog geenszins zeggen dat de verdachte uit die passage niet terecht – in de gegeven omstandigheden – redelijkerwijs kon en mocht afleiden dat een informatiebeschikking zou worden afgegeven. Je hebt niet slechts het recht ergens vertrouwen aan te ontleen als het als verplichting is geformuleerd.

De vraag die hieraan nog voorafgaat, en niet is beantwoord, is of er niet ook zonder draaiboek, ook zonder beleid, zelfs zonder vertrouwen, de verplichting bestaat om die informatiebeschikking af te geven, wil je het niet voldoen aan het verzoek om informatie te geven vervolgens kunnen vervolgen. Het antwoord is ja.

De informatiebeschikking is in het leven geroepen om bezwaren tegen het aanleveren van de desgevraagde informatie te toetsen. Voordien kon toetsing immers alleen achteraf met dan direct omkering en verzwaring van de bewijslast tot gevolg als ten onrechte was geweigerd. Of, en ik keer terug naar de citaten in de genoemde uitspraak van Hof Den Bosch, het risico van strafvervolgung:

'Naar huidig recht kan de belastingplichtige of administratieplichtige die van oordeel is dat een verzoek om informatie van de belastingdienst te ver gaat, een discussie daarover aangaan met de betrokken ambtenaar'

'(...) Als hij met de fiscus van mening blijft verschillen, zou de betrokkene kunnen besluiten het erop aan te laten komen en weigeren de gevraagde medewerking te verlenen. Hij loopt dan echter een risico van strafvervolgung. Daar wordt door de fiscus in de praktijk ook mee gedreigd. (...) Het praktische gevolg is dat betrokkenen zich meestal (morrend) schikken in een informatieverzoek van de fiscus, zelfs wanneer dat vermoedelijk in strijd is met een verdrag, de wet of met algemene beginselen, bijvoorbeeld omdat het verzoek onredelijk bezwarend is. Zo'n ongecontroleerde feitelijke machtspositie van de Inspecteur komt de houding van burgers

tegenover de overheid niet ten goede. Zij kan bij de fiscus bovendien leiden tot een houding waarbij de eigen onderzoeksbevoegdheden zo ruim mogelijk worden opgevat en de grenzen daarvan worden opgezocht. (...)

Het is de bedoeling van de wetgever geweest om de gevolgen van het niet geven van informatie niet direct in te laten treden, maar de rechtmatigheid van het verzoek vooraf toetsbaar te maken bij de belastingrechter. Oneigenlijk gebruik en de mogelijkheid van traineren is nadrukkelijk in de wetsgeschiedenis aan bod gekomen. Het bij onterecht gebruikmaken van deze procesgang niet meer verlenen van een herstelmogelijkheid om alsnog aan het verzoek om informatie te verstrekken te voldoen zou een afdoende sanctie zijn tegen misbruik. Voorts is in de regeling van de informatiebeschikking wel nadrukkelijk de mogelijkheid 'onverlet' gelaten van de civiele rechtsgang om de informatie met het opleggen van dwangsommen af te dwingen. Die optie wel geven, maar de mogelijkheid tot strafrechtelijke vervolging niet, spreekt ook boekdelen.

Niet alleen het doorbreken van toetsing door hangende een beroep tegen een informatiebeschikking strafvervolging in te stellen, maakt die rechtsbescherming zinledig. Ook het blokkeren van die rechtsingang door geen informatiebeschikking af te geven en direct tot strafvervolging over te gaan, holt die rechtsbescherming uit. Zeker als je daarbij de afwegingen van de Rechtbank betreft die zien op de afwijzing van het bestaan van een 'criminal charge': een echte waarschuwing dat een strafzaak zou worden ingesteld ziet de Rechtbank er niet in.

Ik wil het nog best met de Rechtbank eens zijn dat dit niet tot niet-ontvankelijkheid van het OM dient te leiden (ondanks het genoemde voorbeeld van Hof Den Bosch), maar wegens het ontbreken van een verplichting had het wel een vrijspraak moeten zijn.

Het pleitbaar standpunt

Namens de verdachte is betoogd dat er diverse legitieme argumenten zijn om geen gehoor te geven aan de informatieverzoeken. Daargelaten of sprake is van een pleitbaar standpunt, heeft de Rechtbank hoe dan ook een onjuist toetsingskader aangelegd bij de verwerping daarvan.

Allereerst is, aldus de Rechtbank, de verdacht niet uitgegaan van de bedoelde onjuiste opvatting. Deze afweging wijst op een subjectieve toetsing van het pleitbaar standpunt, niet een objectieve: het doet er niet toe waar de verdachte van uit is gegaan. De vraag is of de tijdens de verdediging aangehaalde opvattingen pleitbaar zijn. De Rechtbank vervolgt met de constatering dat voornoemde opvattingen in strijd zijn met een bestendige lijn in de rechtspraak. De Rechtbank ziet geen aanleiding om van de vaste rechtspraak van de Hoge Raad af te wijken.

Een pleitbaar standpunt is per definitie een onjuist standpunt. De ingenomen stellingen zijn per definitie in strijd met de wet, de jurisprudentie, het recht. Is dat niet zo, dan is het immers geen pleitbaar standpunt, maar een juist standpunt. Bij het afwijzen van een pleitbaar standpunt dient dus te worden afgewogen of de aangevoerde argumentatie verdedigbaar is. De Rechtbank laat niet blijken dat, laat staan waarom, hetgeen is aangevoerd onvoldoende verdedigbaar is. Ze geeft slechts aan dat de opvatting niet wordt gedeeld.

Het verstrekken van bankstukken

In de zaak waar deze noot voornamelijk op ziet, is de verplichting tot het afgeven van een verklaring omtrent buitenlands vermogen in geschil. Ik kan de Rechtbank wel een beetje volgen in de gedachte

dat het afleggen van die verklaring naar de huidige stand van de rechtspraak al snel een verplichting is. Omdat het een verklaring is, is die wilsafhankelijk. Die verklaring kan dan al snel niet worden gebruikt voor strafrechtelijke doeleinden, maar het weigeren te verklaren wel (afgezien dan van het voorgaande).

In de zaak met nummer met nummer 83-185120-21 (ECLI:NL:RBZWB:2022:5188, NLF 2022/1913) is de verklaring omtrent buitenlands vermogen wel ingevuld geretourneerd. De (onder andere) vervolgens door de Belastingdienst opgevraagde bankafschriften zijn niet verstrekt. In de hiervoor besproken uitspraak gaat de Rechtbank wel erg gemakkelijk uit van een verplichting tot het aanleveren van informatie, hetgeen in deze zaak niet minder is:

‘Deze verplichting tot informatieverstrekking heeft ook te gelden indien verdachte niet de beschikking heeft over stukken met betrekking tot haar buitenlandse bankrekening. Het kan niet zo zijn dat een belastingplichtige onder de informatieplicht uit komt, door simpelweg geen deugdelijke administratie te voeren. Deze verplichting geldt daarom ook onverkort in geval verdachte over onvoldoende financiële middelen zou beschikken om bankafschriften op te vragen. Uit de informatieverplichting die geldt voor verdachte volgt dat zij een inspanningsverplichting heeft om aan het informatieverzoek van de [naam] te voldoen.’

Allereerst bestaat er geen verplichting voor privépersonen om een administratie te voeren, laat staan dus een deugdelijke. De kennelijke gedachte van de Rechtbank *dat het toch niet zo kan zijn* dat een belastingplichtige onder het verstrekken van stukken uitkomt door niet over die stukken te beschikken, is evenzeer onjuist. De inlichtingenplicht van artikel 47 AWR strekt zich niet uit tot stukken waarover iemand niet beschikt en evenmin kan beschikken. Het moeten verstrekken van niet beschikbare bankafschriften is de afwijking van de hoofdregel en gebaseerd op de gedachte dat het relatief weinig inspanning kost die afschriften bij de bank op te vragen.

Dat de verplichting om te leveren wat er niet (al) is, onverkort geldt als iemand over onvoldoende middelen beschikt om ze op te vragen, is onjuist, althans behoeft nuancering. De mate van inspanning qua tijd en qua geld is begrensd. Nu banken inmiddels aanzienlijke kosten in rekening brengen bij het aanleveren van opgevraagde informatie is het maar de vraag of niet de Inspecteur die kosten zou moeten dragen. Minst genomen maken die kosten onderdeel uit van de toetsing van een informatieverzoek aan het evenredigheidsbeginsel (uit de noot van Feteris in BNB 2002/136):

‘Maar ook bij niet-gestandaardiseerde vragen zal de redelijkheid grenzen stellen aan de inspanningen die de Inspecteur van een belastingplichtige mag verlangen. De Inspecteur zal in zijn overwegingen moeten betrekken dat het verkrijgen van de benodigde informatie tijdrovend en kostbaar kan zijn, hetgeen te meer speelt als daarbij maar een klein heffingsbelang betrokken is. Ook hier geldt het evenredigheidsbeginsel van art. 3:4, tweede lid, AWB.’

De Rechtbank legt de informatieplicht dus veel te ruim uit. Dat het eenmalig mailen aan een – kennelijk – onjuist mailadres onvoldoende is om aan een inspanningsverplichting te voldoen, dat kan ik me dan wel weer voorstellen.

Inschrijving GBA

In de zaak met nummer 83-185084-21 (ECLI:NL:RBZWB:2022:5189, NLF 2022/1914) is de inschrijving in de GBA in het geding. Er volgt vrijspraak omdat niet kan worden vastgesteld of de verdachte daadwerkelijk op de hoogte was van het informatieverzoek. Ondanks de vaststelling door de Rechtbank

dat een eventuele onjuiste registratie in de GBA voor risico komt van de verdachte, is de afwezigheid van bewijs voor het feit dat hij van het verzoek heeft kennisgenomen genoeg om te twijfelen aan (voorwaardelijk) opzet. Ik waag te betwijfelen of de belastingrechter in een boete-equivalent even mild zou zijn geweest. Of, om in de bewoordingen van deze Rechtbank te blijven: 'Het kan niet zo zijn dat een belastingplichtige onder de informatieplicht uit komt, door simpelweg geen deugdelijke inschrijving in de GBA aan te houden.'

Conclusie

De informatieplicht ziet op veel en de informatiebeschikking heeft vooralsnog weinig nuanceringen aangebracht om aan de informatiehonger van de fiscus te ontkomen. De fiscale jurisprudentie levert weinig gemakkelijk leesvoer op. De strafrechtelijke des te meer. Zeker gelet op de moeizame bewoordingen van de hier besproken uitspraken en de vele onjuiste, minst genomen ongenueanceerde rechtsopvattingen, zal dit onderwerp vast nog veel boeiende, irriterende en vermaak biedende jurisprudentie opleveren.

mr. B.J.G.L. Jaeger
Jaeger Advocaten-belastingkundigen

BRON ECLI:NL:RBZWB:2022:5190

Vonnis van de meervoudige kamer van 8 september 2022 in de strafzaak tegen **verdachte**, geboren op geboortedag 1951 geboorteplaats, wonende adres, raadslieden mr. M. Hendriks en mr. M. van Leeuwen, beiden advocaat te Nijmegen.

1. Onderzoek van de zaak

De zaak is inhoudelijk behandeld op de zitting van 15 juli 2022, waarbij de officier van justitie, mr. V.E. Broeders, en de verdediging hun standpunten kenbaar hebben gemaakt. Tijdens de zitting is het onderzoek ter terechtzitting onderbroken tot de zitting van 8 september 2022, op welke zitting het onderzoek ter terechtzitting is gesloten.

2. De tenlastelegging

De tenlastelegging is als bijlage I van dit vonnis opgenomen.

De verdenking komt er, kort en feitelijk weergegeven, op neer dat verdachte is verzocht om voor 6 maart 2020 informatie aan de [naam] te verstrekken over zijn buitenlandse vermogen. Verdachte heeft aan dit verzoek opzettelijk niet voldaan, terwijl hij daartoe wel verplicht was. Dit kan tot gevolg hebben dat er te weinig belasting is geheven.

3. De voorvragen

De dagvaarding is geldig.

De rechtbank is bevoegd.

De ontvankelijkheid van de officier van justitie

Standpunt van de verdediging

De verdediging heeft aangevoerd dat het Openbaar Ministerie niet ontvankelijk dient te worden verklaard.

In de eerste plaats heeft zij - kort gezegd - bepleit dat voor het BCEE-project van de [naam] een Draaiboek, inhoudende een "Plan van Aanpak over omgaan met de info inzake BCEE-rekeningen" met bijlage, is opgesteld. Dit Draaiboek is in 2018 gepubliceerd nadat de raadsman een verzoek heeft gedaan in het kader van de Wet Openbaarheid van bestuur (hierna: Wob). Op grond van dit interne beleid en dan in het bijzonder op grond van een passage uit "Bijlage: Uitvoeringsplan d.d. 4 januari 2016" (hierna: Uitvoeringsplan) is de [naam] verplicht om éérs een informatiebeschikking af te geven aan de belastingplichtige die geen informatie verstrekt alvorens tot strafrechtelijke vervolging wordt overgegaan. In deze zaak is dat in strijd met de eigen beleidsregels van de fiscus niet gebeurd.

In de tweede plaats dient het Openbaar ministerie niet-ontvankelijk te worden verklaard, omdat de vervolging van verdachte prematuur en willekeurig is. Bij de handelswijze van de [naam] en het Openbaar Ministerie zijn doelbewust de belangen van verdachte aan zijn recht op de beschermende functie van artikel 52a Algemene wet inzake rijksbelastingen (hierna: Awr) tekort gedaan, waardoor sprake is van een schending van de beginselen van een goede procesorde en in het bijzonder het beginsel van een redelijke en billijke belangenafweging.

Standpunt van de officier van justitie

De officier van justitie heeft zich op het standpunt gesteld dat geen sprake kan zijn van niet-ontvankelijkverklaring. Het afgeven van een informatiebeschikking is een discretionaire bevoegdheid van de belastinginspecteur en geen verplichting. Er is op basis van voortschrijdend inzicht over de effectiviteit van de aanpak van een groep weigerachtige belastingplichtigen door de [naam] weloverwogen gekozen om ten aanzien van verdachte een ander traject te bewandelen. Er is geen sprake van willekeur en ook niet van een premature vervolging.

Het oordeel van de rechtbank

Uit jurisprudentie van de Hoge Raad volgt dat niet-ontvankelijkverklaring van de officier van justitie in de vervolging slechts in uitzonderlijke gevallen aan de orde is. Daarvoor is alleen plaats in geval het vormverzuim daarin bestaat dat met de opsporing of vervolging belaste ambtenaren ernstig inbreuk hebben gemaakt op beginselen van een behoorlijke procesorde, waardoor doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak is tekortgedaan. Gelet op de huidige stand van de rechtspraak mag van de verdediging worden verlangd dat aan de hand van de wettelijke beoordelingsfactoren - het belang van het voorschrift, de ernst van het verzuim en het nadeel voor verdachte - duidelijk wordt gemotiveerd waarom een vermeend vormverzuim tot het zwaarste rechtsgevolg dient te leiden.

Dient op grond van beleidsregels eerst een informatiebeschikking te worden afgegeven?

De verdediging heeft een beroep gedaan op een passage uit het Uitvoeringsplan waarin volgens de verdediging dwingend staat voorgeschreven dat, indien de belastingplichtige de gevraagde informatie niet geeft, de informatiebeschikking afgegeven dient te worden.

In beginsel kan een beroep op het vertrouwensbeginsel worden gedaan ten aanzien van beleid dat naar aanleiding van een beroep op de Wob bekend is gemaakt. De rechtbank dient daarom de vraag te beantwoorden of sprake is van beleid waaraan verdachte enig vertrouwen kon ontleen over de wijze waarop met zijn zaak door de [naam] zou worden omgegaan. Daarvan kan sprake zijn als het gaat om door een bestuursorgaan binnen zijn bestuursbevoegdheid vastgestelde en behoorlijk bekendgemaakte regels omtrent de uitoefening van zijn beleid, die, hoewel geen algemeen verbindende voorschriften, het bestuursorgaan op grond van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur binden en die zich naar hun inhoud en strekking ertoe lenen jegens de bij de desbetreffende regeling betrokkenen als rechtsregels te worden toegepast.

Naar het oordeel van de rechtbank is in deze zaak geen sprake van 'recht' in de zin van artikel 79 Wet op de rechterlijke organisatie (hierna: Wet RO). Het Uitvoeringsplan leent zich naar zijn inhoud en strekking er niet toe om als rechtsregels te worden toegepast waaraan de [naam] op grond van beginselen van goede procesorde is gebonden. De door de verdediging aangehaalde passage waarop zij een beroep doet, beschrijft slechts de interne werkwijze binnen de [naam] en vormt geen wettelijke verplichting voor de inspecteur van de [naam] om eerst een informatiebeschikking af te geven alvorens tot strafvervolging kan worden overgegaan.

Anders dan de verdediging meent, kan het ontbreken van een afgifte van een dergelijke informatiebeschikking dan ook niet de niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie tot gevolg hebben.

Strafvervolging prematuur en willekeurig?

Het in artikel 167, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) neergelegde opportuniteitsbeginsel houdt in dat het Openbaar Ministerie een eigen verantwoordelijkheid heeft met betrekking tot het al dan niet strafrechtelijk vervolgen van verdachten en het afwegen van de in het geding zijnde belangen.

Zoals de Hoge Raad meermalen heeft geoordeeld, leent de beslissing van het Openbaar Ministerie om tot vervolging over te gaan zich slechts in zeer beperkte mate voor een inhoudelijke rechterlijke toetsing, in die zin dat slechts in uitzonderlijke gevallen plaats is voor een niet-ontvankelijkverklaring van de officier van justitie in de vervolging.

Slechts indien het Openbaar Ministerie in redelijkheid niet tot vervolging had kunnen besluiten, of wanneer anderszins sprake is van schending van enig beginsel van behoorlijke procesorde, kan het recht tot strafvervolging vervallen worden verklaard. Weliswaar vindt die ruime bevoegdheid zijn begrenzing in (onder andere) het gelijkheidsbeginsel en het verbod op willekeur, maar het enkele feit dat - zoals is aangevoerd - aan andere verdachten een informatiebeschikking is aangeboden, brengt niet zonder meer mee dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden. Daarvoor is ten minste noodzakelijk dat er sprake is van een gelijk geval waarin niet tot vervolging is overgegaan. De rechtbank is van oordeel dat niet is gebleken dat sprake is van een gelijk geval. Om dat te kunnen beoordelen had de verdediging informatie dienen te geven over de positie van de andere verdachten om de rechtbank in staat te stellen een beoordeling te maken. Die toelichting ontbreekt.

De officier van justitie heeft bovendien, blijkens de door haar op verzoek van de rechtbank gegeven toelichting op de vervolgingsbeslissingen, een afweging gemaakt tegen welke personen zij vervolging

zou instellen en tegen welke personen een informatiebeschikking zou worden uitgevaardigd of een civiele procedure zou worden ingesteld, die mede was gebaseerd op voortschrijdend inzicht in de mogelijkheden die er tegen de diverse verdachten resteerden. De gevolgde gang van zaken blijkt ook uit het procesdossier, waaruit blijkt dat verdachte behoorde tot een groep van 29 personen die niet voldeden aan het verzoek informatie te verstrekken over buitenlands vermogen. Uiteindelijk zijn er van deze groep 11 verdachten gedagvaard die geen informatie wilden verstrekken. Uit deze gang van zaken blijkt van een redelijke en billijke belangenafweging en niet van willekeur en evenmin dat sprake is van een premature strafvervolgning.

Evenmin is de rechtbank gebleken dat doelbewust niet is gekozen voor de mogelijkheid ingevolge artikel 52a Awr om een strafbeschikking op te leggen, om verdachte op die manier te beperken in zijn rechtsmogelijkheden.

De rechtbank komt tot het oordeel dat de officier van justitie in redelijkheid tot dagvaarding heeft kunnen overgaan. Het verweer wordt verworpen.

Nu ook voor het overige naar het oordeel van de rechtbank geen feiten of omstandigheden aannemelijk zijn geworden die zouden moeten leiden tot niet-ontvankelijkverklaring van de officier van justitie, is de officier van justitie ontvankelijk in de vervolging.

Er is geen reden voor schorsing van de vervolging.

4. De beoordeling van het bewijs

4.1. Het standpunt van de officier van justitie

De officier van justitie acht het ten laste gelegde feit wettig en overtuigend bewezen. Verdachte heeft opzettelijk niet voldaan aan het herhaalde verzoek van de [naam] om informatie en bescheiden over buitenlands vermogen ten behoeve van de belastingheffing te verstrekken. De officier van justitie heeft haar standpunten verwoord in een op zitting overgelegd schriftelijk requisitoir.

4.2. Het standpunt van de verdediging

De verdediging is van mening dat de rechtbank niet tot een bewezenverklaring kan komen en verdachte dient vrij te spreken. De door de verdediging gevoerde verweren zullen bij de bijzondere overwegingen met betrekking tot het bewijs (rubriek 4.3.2) aan bod komen.

4.3. Het oordeel van de rechtbank

4.3.1. De bewijsmiddelen

De rechtbank heeft de bewijsmiddelen opgenomen in bijlage II achter dit vonnis. De bewijsmiddelen dienen op deze plaats als ingelast te worden beschouwd.

4.3.2. De bijzondere overwegingen met betrekking tot het bewijs

Feiten en omstandigheden

De rechtbank stelt op grond van de in wettige bewijsmiddelen opgenomen redengevende feiten en omstandigheden het volgende vast.

Verdachte is vanaf 15 maart 2018 meermalen door de [naam] verzocht om informatie over buitenlands vermogen aan de [naam] te verstrekken. Deze informatie is van belang voor een juiste belastingheffing.

Bij finale brief van 17 februari 2020 is verdachte verzocht om voor 6 maart 2020 inlichtingen en bescheiden te verstrekken over zijn buitenlands vermogen. Deze brief is door verdachte voor ontvangst getekend. Verdachte heeft niet aan het finale verzoek van de [naam] voldaan.

Verplichting tot informatieverstrekking en administratie bewaarplicht

De verdediging heeft aangevoerd – kort gezegd – dat het bewijs ontbreekt dat verdachte verplicht was tot informatieverstrekking, dan wel aangevoerd dat verdachte deels dient te worden vrijgesproken, omdat voor hem geen administratieve bewaarplicht geldt op grond waarvan hij gehouden is boeken en bescheiden voor raadpleging beschikbaar te stellen aan de [naam]. De rechtbank volgt dit standpunt van de verdediging niet.

Voor de handhaving van de belastingwetgeving is de [naam] veelal aangewezen op het verkrijgen van gegevens van de belastingplichtige, bestaande uit mondelinge en/of schriftelijke inlichtingen. Daartoe heeft de wetgever in artikel 47 Awr dan ook een 'informatieplicht' wettelijk verankerd. In dit artikel is bepaald dat ieder is gehouden desgevraagd aan de inspecteur

- a. de gegevens en inlichtingen te verstrekken welke voor de belastingheffing te zijnen aanzien van belang kunnen zijn;
- b. de boeken, bescheiden en andere gegevensdragers of de inhoud daarvan - zulks ter keuze van de inspecteur - waarvan de raadpleging van belang kan zijn voor de vaststelling van de feiten welke invloed kunnen uitoefenen op de belastingheffing te zijnen aanzien, voor dit doel beschikbaar te stellen.

In artikel 49 Awr is bepaald dat de gegevens en inlichtingen duidelijk, stellig en zonder voorbehoud dienen te worden verstrekt, mondeling, schriftelijk of op andere wijze - zulks ter keuze van de inspecteur - en binnen een door de inspecteur te stellen termijn.

De verplichting voor verdachte om desgevraagd aan de Belastinginspecteur inlichtingen en bescheiden te verstrekken vloeit dus reeds voort uit deze in de Awr opgenomen artikelen. Dit is ongeacht of voor verdachte een administratieve bewaarplicht bestond.

Strijd met artikel 6 EVRM?

Door de verdediging is aangevoerd dat sprake was van een 'criminal charge', waardoor de waarborgen van artikel 6 EVRM van toepassing zijn, die mede inhouden een beperking van de verplichtingen om informatie te verstrekken. Volgens de verdediging vloeit deze beperking voort uit het nemo tenetur-beginsel. Indien de rechtbank dat standpunt niet zou volgen, is volgens de verdediging sprake van misbruik van controlebevoegdheden, omdat de [naam] via artikel 47 Awr en dwang informatie probeert te krijgen ten behoeve van gemeenschappelijk strafrechtelijk onderzoek.

De officier van justitie en de verdediging hebben in dit kader hun standpunten uitgebreid op schrift gesteld en verwezen naar zowel Europeesrechtelijke jurisprudentie, alsmede uitspraken van de Hoge Raad en van 'lagere' rechtspraak. Aan de hand hiervan is op zitting door de verdediging en de officier van justitie uitgebreid debat gevoerd over de uitleg van deze jurisprudentie.

De rechtbank oordeelt als volgt.

De rechtbank stelt voorop dat in de rechtspraak van de Hoge Raad tot uitdrukking komt dat het bestaan van een redelijk vermoeden dat iemand zich heeft schuldig gemaakt aan een strafbaar feit niet in de

weg staat aan het uitoefenen van controlebevoegdheden, mits bij de aanwending van die bevoegdheden tegenover een verdachte de aan deze als zodanig toekomende waarborgen in acht worden genomen. Tot die waarborgen behoren in elk geval het zwijgrecht, de cautieplicht van artikel 29 Sv en de waarborgen die voortvloeien uit artikel 6 EVRM. Het gaat dan in het bijzonder om de waarborgen die moeten voorkomen dat er ongeoorloofde druk op een persoon wordt uitgeoefend.

Blijkens de rechtspraak van de Hoge Raad en het EHRM geldt ook dat het aan artikel 29 Sv ten grondslag liggende beginsel zich niet verzet tegen een verplichting tot het afgeven van administratieve bescheiden, ook niet indien reeds een verdenking bestaat of indien door de afgifte van die bescheiden een verdenking van een strafbaar feit zou ontstaan.

Op basis van geldende jurisprudentie van zowel het EHRM als de Hoge Raad moet een belastingplichtige dus desgevraagd alle informatie verschaffen die van belang kan zijn voor een juiste belastingheffing, ongeacht of het gaat om wilsafhankelijke of wilsonafhankelijke informatie. De Hoge Raad heeft in een recent gewezen arrest herhaald dat indien op grond van geldende wet- en regelgeving een verplichting bestaat tot het doen van mededelingen, deze verplichting op zichzelf geen strijd oplevert met het nemo tenetur-beginsel².

Dit is dus vaste rechtspraak.

Het, op grond van een medewerkingsverplichting om inlichtingen te verstrekken, ter beschikking stellen van de gegevens aan de autoriteiten kan feitelijk tot gevolg hebben dat een persoon voor zichzelf belastend materiaal aandraagt, dat vervolgens kan worden gebruikt voor een strafrechtelijke vervolging. Zou wilsafhankelijke informatie aan de belastinginspecteur worden verstrekt en zou de Inspecteur dat materiaal gebruiken voor de fiscale beboeting, dan dient de rechter bij zijn oordeel over die boete te bepalen welke gevolg aan dit gebruik moet worden verbonden.

Was sprake van een criminal charge?

Door de verdediging zijn twee momenten genoemd op grond waarvan volgens de verdediging kan worden geoordeeld dat er sprake is van een criminal charge. Het eerste moment betreft de "verklaring verificatie buitenlands vermogen" toegestuurd bij brief van 15 maart 2018, waarin verdachte gevraagd deze voor 29 maart 2018 ingevuld terug te sturen. Het tweede moment betreft de verzending van de brief van 11 september 2019. Die brief begint met de volgende aanhef: " Met deze brief willen wij u informeren over de gezamenlijke actie van 11 september 2019 van het Openbaar Ministerie, de FIOD en de [naam] in de sector pelsdieren en aanverwante bedrijven. Het gaat hierbij om vermoedens van belastingfraude door een aantal ondernemers in deze branche."

De rechtbank volgt de verdediging niet dat sprake was van een criminal charge.

In de brief waarbij voornoemde verklaring wordt toegestuurd, wordt alleen gewezen op de wettelijke verplichting om gegevens en inlichtingen te verstrekken. Dat er bij het niet voldoen daaraan strafvervolging zou volgen, komt nergens ter sprake. Van een criminal charge is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake.

De brief van 11 september 2019 kan naar het oordeel van de rechtbank slechts worden gezien als een algemene aankondiging van de mogelijkheden die aan de [naam] ter beschikking stonden, waaruit verdachte geenszins kon afleiden dat er tegen hem een strafzaak zou worden ingesteld. Dat blijkt uit het vervolg van de brief, waarin een strafrechtelijke vervolging alleen aan de orde komt als onderdeel van diverse vervolgmogelijkheden die er voor de [naam] bestaan. Het vervolg van de correspondentie tussen de [naam] en verdachten na deze brief, geeft ook geen grond voor de verwachting dat er een strafrechtelijke vervolging zou volgen. Die contacten waren gericht op het verkrijgen van informatie of stukken. Van een criminal charge is ook hier naar het oordeel van de rechtbank geen sprake.

De rechtbank is evenmin van oordeel dat sprake is van misbruik van controlebevoegdheden waarbij de verstrekking van de informatie werd afgedwongen. Niet gebleken is dat de [naam] haar controlebevoegdheden heeft ingezet voor een ander doel dan het verzamelen van relevante informatie ten behoeve van de belastingheffing. De handelingen en in deze zaak gestelde vragen van de ambtenaren van de [naam], zoals opgenomen op de verklaring omtrent buitenlands vermogen, vallen naar het oordeel van de rechtbank onder de controlebevoegdheid, die deze ambtenaren op basis van de belastingwetgeving hebben. De ambtenaren van de [naam] zijn niet buiten het terrein van hun controlebevoegdheden gekomen. Dit verweer wordt dan ook verworpen.

Tussenconclusie

Verdachte kan niet met een beroep op artikel 6 EVRM weigeren de gevraagde inlichtingen en bescheiden te verstrekken.

Pleitbaar standpunt, ontbreken opzet?

De verdediging heeft voorts betoogd dat sprake is van een pleitbaar standpunt, omdat verdachte diverse legitieme argumenten had om geen gehoor te geven aan de informatieverzoeken van de [naam].

Anders dan door de verdediging is aangevoerd, kan in casu niet worden aanvaard dat sprake was van een pleitbaar standpunt. Verdachte is immers feitelijk niet uitgegaan van een onjuiste juridische opvatting over de kwalificatie van feiten of de toepassing van het recht op de feiten die in redelijkheid verdedigbaar is. De rechtbank heeft hiervoor al vastgesteld dat voor verdachte de verplichting bestond om inlichtingen en bescheiden aan de [naam] te verstrekken. Het standpunt van de verdediging dat uit jurisprudentie volgt dat het nemo tenetur-beginsel van toepassing was, is in strijd met de bestendige lijn in de rechtspraak en hetgeen het EHRM en de Hoge Raad daarover hebben beslist, zoals de rechtbank hiervoor heeft overwogen. Voor zover de verdediging een beroep heeft gedaan op jurisprudentie waarin zij een andere lijn meent te ontwaren dan deze bestendige lijn, gaat dat beroep niet op, omdat in die aangehaalde jurisprudentie geen sprake is van een vergelijkbare casus. Dat de verdediging een procedure bij het EHRM aanhangig heeft gemaakt en dat volgens haar ook blijkens het debat op zitting geen sprake is van uitgekristalliseerde rechtspraak op dit vlak, geeft de rechtbank geen aanleiding om van de vaste rechtspraak van de Hoge Raad af te wijken. Hetgeen ter zitting is aangevoerd maakt niet dat er sprake is van een pleitbaar standpunt.

Verdachte was zich bewust van het verzoek van de [naam]. Dat verzoek heeft verdachte bewust genegeerd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verdachte dan ook opzettelijk niet voldaan aan het gedane verzoek. Door het nalaten van verdachte om desgevraagd gegevens, inlichtingen, boeken,

bescheiden en andere gegevensdragers of de inhoud daarvan voor raadpleging aan de [naam] ter beschikking te stellen, is controle van de [naam] op de door verdachte verschuldigde belasting over buitenlands vermogen onmogelijk gemaakt. Daardoor heeft de [naam] niet juist kunnen vaststellen of verdachte belasting verschuldigd is, en zo ja, wat dan de hoogte is van de verschuldigde belasting. De gedragingen van verdachte zijn daarnaast naar hun aard en in het algemeen geschikt om teweeg te brengen dat onvoldoende belasting wordt geheven.

De verdediging heeft verder nog opgeworpen dat in het dossier geen bewijs is te vinden over een vermeende bankrekening bij BCEE in relatie tot verdachte. De rechtbank is van oordeel dat dit standpunt niet aan de bewezenverklaring in de weg hoeft te staan. In het procesdossier komt naar voren dat de [naam] beschikte over informatie dat verdachte de beschikking zou hebben over een buitenlandse bankrekening. Feit is dat verdachte daarna is gevraagd door de [naam] om een verklaring omtrent buitenlands vermogen in te vullen en dat hij dat niet heeft gedaan, in het bijzonder niet na de finale brief van de [naam]. De rechtbank hoeft dan ook niet te treden in de vraag of al dan niet sprake is geweest van een buitenlandse rekening op naam van verdachte.

Conclusie

De rechtbank acht het feit bewezen zoals hierna onder 4.4 wordt weergegeven.

De overige door de verdediging gevoerde verweren laat de rechtbank onbesproken nu deze verweren zien op onderdelen van het dossier die niet tot het bewijs worden gebezigd.

4.4. De bewezenverklaring

De rechtbank acht wettig en overtuigend bewezen dat verdachte in de periode van 6 maart 2020 tot en met heden, in [adres] en Breda, als degene die ingevolge de Belastingwet verplicht was tot

- a. het verstrekken van inlichtingen, gegevens of aanwijzingen, en
- b. het voor raadpleging beschikbaar stellen van boeken, bescheiden, (andere) gegevensdragers of de inhoud daarvan, opzettelijk

- a. die inlichtingen, gegevens of aanwijzingen niet heeft verstrekt en
- b. die boeken, bescheiden, (andere) gegevensdragers of de inhoud daarvan niet voor raadpleging beschikbaar heeft gesteld,

terwijl dat feit ertoe strekte dat te weinig belasting werd geheven, immers is aan verdachte per aangetekende brief verzocht om voor 6 maart 2020 informatie aan de [naam] te verstrekken over zijn buitenlandse vermogen, aan welk verzoek verdachte niet heeft voldaan.

De rechtbank acht niet bewezen hetgeen meer of anders is ten laste gelegd. Verdachte zal daarvan worden vrijgesproken.

5. De strafbaarheid

Beroep op overmacht: sprake van noodtoestand?

Door de verdediging is aangevoerd dat verdachte heeft gehandeld in overmacht dat dient te leiden tot ontslag van rechtsvervolging.

Onder uitzonderlijke omstandigheden kunnen gedragingen die strafbaar zijn gesteld, gerechtvaardigd worden geacht, onder meer indien daarbij moet worden aangenomen dat daarbij is gehandeld in noodtoestand. "Noodtoestand" wil zeggen, in het algemeen gesproken, dat de pleger van het feit, staande voor de noodzaak te kiezen uit onderling strijdige plichten en belangen, de zwaarstwegende heeft laten prevaleren. Hiervan zal slechts bij hoge uitzondering sprake zijn. Naarmate de situatie waarin de dader zich bevindt minder acuut is, zullen de eisen die aan een beroep op overmacht in de zin van noodtoestand worden gesteld toenemen. Het gedrag van de dader moet bovendien de toetsing van proportionaliteit en subsidiariteit kunnen doorstaan.

De rechtbank is van oordeel dat verdachte niet met succes een beroep kan doen op overmacht in de zin van noodtoestand, omdat naar haar oordeel niet aannemelijk is geworden dat verdachte verkeerde in een dusdanige toestand dat die een dergelijk beroep zou kunnen rechtvaardigen. Niet valt in te zien dat het door de verdediging aangevoerde belang dat verdachte met het verstrekken van informatie eventueel niet-fiscale delicten aan het daglicht zou brengen of mogelijk derden in de problemen zou brengen, kan worden beschouwd als een gerechtvaardigd belang dat dient te prevaleren boven de wettelijke verplichting om informatie te verstrekken aan de [naam]. Het verweer wordt dan ook verworpen.

Er zijn ook voor het overige geen feiten of omstandigheden aannemelijk geworden die de strafbaarheid van het feit uitsluiten. Dit levert het in de beslissing genoemde strafbare feit op.

Verdachte is strafbaar, omdat niet is gebleken van een omstandigheid die zijn strafbaarheid uitsluit.

6. De strafoplegging

6.1. De vordering van de officier van justitie

De officier van justitie vordert aan verdachte op te leggen een voorwaardelijke geldboete van € 2.500,- met een proeftijd van drie jaar met daaraan gekoppeld de bijzondere voorwaarde dat verdachte binnen zes maanden na het onherroepelijk worden van het vonnis de door de [naam] gevraagde informatie en bescheiden dient te verstrekken.

6.2. Het standpunt van de verdediging

De verdediging heeft verzocht om aan verdachte geen straf op te leggen, dan wel te volstaan met een geheel voorwaardelijke geldboete.

6.3. Het oordeel van de rechtbank

Ernst van het feit

Alle belastingplichtigen zijn in Nederland verplicht om aan de inspecteur van de [naam] gegevens, inlichtingen en bescheiden te verstrekken die voor de belastingheffing van belang kunnen zijn. Voor een goede werking van het belastingstelsel is het essentieel dat aan de [naam] informatie en bescheiden worden verstrekt door de belastingplichtige. Verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan het opzettelijk niet verstrekken van informatie en bescheiden over buitenlands vermogen terwijl de [naam] daar herhaaldelijk om had verzocht. Hierdoor is het voor de [naam] onmogelijk om een juiste en tijdige belastingaanslag op te leggen en, indien aan de orde, belasting te innen. Een juiste vaststelling van de belastingplicht vormt een pijler van het belastingstelsel en tevens van een gelijke behandeling van alle belastingplichtigen. De rechtbank neemt verdachte dit feit dan ook kwalijk.

In economische strafzaken dient de op te leggen straf in verhouding te staan tot de ernst van het gepleegde feit. In veel gevallen is de hoogte van de ontdoken belasting, de schade voor de schatkist, in belangrijke mate maatgevend voor de op te leggen straf. De rechtbank kan in deze zaak echter bij de bepaling van de strafmaat geen rekening houden met de omvang van het eventuele fiscale nadeel, aangezien dit niet kan worden berekend, omdat verdachte geen opgaaf heeft gedaan van buitenlands vermogen. De rechtbank acht het opleggen van een geldboete een passende strafrechtelijke reactie op het bewezen verklaarde handelen van verdachte. De rechtbank is bij oplegging van een geldboete op grond van artikel 69, eerste lid, Awr gebonden aan een maximale geldboete van de 4e categorie. Die betrof op 6 maart 2020 een geldboete van € 21.750,-.

Bij de strafoplegging zal de rechtbank ook rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van verdachte, als ook met zijn draagkracht. Ten aanzien van zijn persoonlijke omstandigheden is door en namens verdachte slechts naar voren gebracht dat het strafrechtelijk onderzoek een diepe impact heeft gehad op verdachte en zijn bedrijf en dat sprake is van psychische schade. Dit standpunt heeft verder geen handen en voeten gekregen, zodat de rechtbank dit niet kan meewegen bij de strafoplegging. De rechtbank houdt wel rekening met het blanco strafblad van verdachte.

Schending van de redelijke termijn?

Door de verdediging is bepleit dat sprake is van een aanzienlijke schending van de redelijke termijn. Volgens haar is sprake geweest van een criminal charge vanaf de eerste brief van de [naam] van maart 2018, in ieder geval vanaf de brief van 11 september 2019, omdat verdachte toen in verband werd gebracht met een strafrechtelijk onderzoek in de nertsenbranche.

De redelijke termijn in strafzaken vangt aan op het moment dat vanwege de Nederlandse Staat jegens de betrokkene een handeling is verricht waaraan deze in redelijkheid de verwachting kan ontleen dat tegen hem ter zake van een bepaald strafbaar feit door het Openbaar Ministerie een strafvervolgning zal worden ingesteld. In het licht van wat hiervoor is overwogen omtrent de criminal charge, kan de aanvang van die termijn niet worden gesteld op de twee door de verdediging genoemde momenten.

Uit het dossier blijkt dat in het Weegploeg-overleg van 12 mei 2020 is besloten de zaak van verdachte strafrechtelijk aan te pakken. Daarna vindt er een uitnodiging voor een verhoor plaats op 12 juni 2020. Dat is het moment waarop naar het oordeel van de rechtbank is voldaan aan het hiervoor weergegeven uitgangspunt. Op 24 maart 2022, dus binnen de termijn van twee jaar, is verdachte gedagvaard voor een zitting van de Politierechter. De behandeling van zijn zaak is op uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek van de verdediging verwezen naar de Meervoudige Kamer.

Die gang van zaken dient naar het oordeel van de rechtbank te worden betrokken bij het oordeel naar de vraag of de redelijke termijn is geschonden. De rechtbank stelt vast dat het vonnis in deze zaak niet binnen de redelijke termijn van twee jaar volgt. Op grond van vorenstaande en gelet op de zeer lichte overschrijding zal zij het bij de enkele constatering houden dat de redelijke termijn is geschonden.

De rechtbank zal een aanzienlijk hogere straf opleggen dan de door de officier van justitie gevorderde straf. Gelet op de ernst van het bewezenverklaarde en in aanmerking nemend alle hiervoor vermelde omstandigheden, kan naar het oordeel van de rechtbank niet anders worden gereageerd dan met een onvoorwaardelijke geldboete van substantiële hoogte. Een voorwaardelijke geldboete, zoals ook door de verdediging verzocht, acht zij niet passend. Gelet op het blanco strafblad van verdachte ziet zij geen

noodzaak om een deels voorwaardelijke straf op te leggen, om verdachte ervan te weerhouden in de toekomst wederom strafbare feiten te plegen.

Alles overziend acht de rechtbank een geldboete van € 10.000,- passend en geboden.

De rechtbank ziet geen grond om aan verdachte de door de officier van justitie verzochte bijzondere voorwaarde op te leggen, inhoudende de verplichting om alsnog inlichtingen en bescheiden aan de [naam] te verstrekken over buitenlands vermogen. Op grond van artikel 14c Wetboek van Strafrecht is dit wettelijk gezien niet mogelijk. In het bijzonder overweegt de rechtbank tot slot dat zij ervan uitgaat dat de [naam] vervolgpcedures zal inzetten om te bewerkstelligen dat zij de gevraagde inlichtingen en bescheiden alsnog van verdachte zal ontvangen.

7. De wettelijke voorschriften

De beslissing berust op de artikelen 23 en 24c van het Wetboek van Strafrecht en de artikelen 68, 69, 72 en 96 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen zoals deze artikelen luiden ten tijde van het bewezenverklaarde.

8. De beslissing

De rechtbank:

- verklaart de officier van justitie ontvankelijk in de vervolging van verdachte;

Bewezenverklaring

- verklaart het tenlastegelegde bewezen, zodanig als hierboven onder 4.4 is omschreven;
- spreekt verdachte vrij van wat meer of anders is ten laste gelegd;

Strafbaarheid

- verklaart dat het bewezenverklaarde het volgende strafbare feit oplevert:

Opzettelijk een der feiten begaan, omschreven in artikel 68, eerste lid, onderdeel a en b van de Algemene wet inzake de rijksbelastingen, terwijl het feit ertoe strekt dat te weinig belasting wordt geheven;

- verklaart het bewezenverklaarde strafbaar;
- verklaart verdachte strafbaar;

Strafoplegging

- veroordeelt verdachte tot **betaling van een geldboete van € 10.000,-** ;
- beveelt dat bij niet betaling van de geldboete, **vervangende hechtenis** zal worden toegepast van **85 dagen** .

Dit vonnis is gewezen door mr. H.E. Goedegebuur, voorzitter, mr. P. Kooijman en mr. drs. P.E.C.

Vossenbergh, rechters, in tegenwoordigheid van mr. I.J.A.M. Balemans en mr. M. van Meer, griffiers, en is uitgesproken ter openbare zitting op 8 september 2022.

Bijlage I

De tenlastelegging

hij op tijdstippen in de periode van 6 maart 2020 tot en met heden, in Rinsumageast, gemeente Dantumadeel, en/of Breda en/of elders in Nederland,

(telkens) als degene die ingevolge de Belastingwet verplicht was tot

a. het verstrekken van inlichtingen, gegevens of aanwijzingen, en/of

b. het voor raadpleging beschikbaar stellen van boeken, bescheiden, (andere) gegevensdragers of de inhoud daarvan,
opzettelijk

a. die inlichtingen, gegevens of aanwijzingen niet, onjuist of onvolledig heeft verstrekt en/of

b. die boeken, bescheiden, (andere) gegevensdragers of de inhoud daarvan niet voor raadpleging beschikbaar heeft gesteld, terwijl dat feit ertoe strekte dat te weinig belasting werd geheven, immers is aan verdachte per aangetekende brief verzocht om voor 6 maart 2020 informatie aan de [naam] te verstrekken over zijn/haar buitenlandse vermogen, aan welk verzoek verdachte niet heeft voldaan.

(art. 68 lid 1 ahf/ond a Algemene wet inzake rijksbelastingen, art 68 lid 1 ahf/ond b Algemene wet inzake rijksbelastingen, art. 69 lid 1 Algemene wet inzake rijksbelastingen).